

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΩΝ ΤΟΥΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΑΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ο Φίλιπς Ρώτερ

Η περιπετειώδης ζωή του Μπακουίν. Πώς από αξιωματικός της τσαρικής φρουράς έγινε επαναστάτης. Η επανειλημμένες καταδίκες του εις θάνατον. Ο Δοστογιέβσκι πρό του έκτελεστικού άσπασματος. Πώς του δέθηκε χάρις την τελευταία στιγμή. Οι επαναστατικές άγώνες του κομητός Ίουλιου Άνδρασου. Κυπριάνι, ο φιλέλληνας Ιταλός επαναστάτης κτλ.

Χον όμως και άνθρωποι, οι οποίοι καταδικάστηκαν σε θάνατο, χωρίς η καταδίκη τους να τους άτιμάσει καθόλου. Άπεναντίας μάλιστα, χάρις σ' αυτήν, έγιναν ακόμα πιο συμπαιθεϊς στον κόσμο, για τόν άπλουσιότατο λόγο ότι την προκάλεσε ένα ευγενές ελατήριο η ή προσήλωσι σε μιá ανώτερη ιδεολογία.

Οι άνθρωποι αυτοί, έντιμοι και σεβαστοί πολίται, δέν άποκεφαλίστηκαν γιατί άφήρεσαν τη ζωή του πλησίον τους ή γιατί διέπραξαν άλλο έγκλημα του κοινού ποινικού δικαίου. Θανατώθηκαν — ή τουλάχιστον, κινδύνευσαν για μιá στιγμή να θανατωθούν — επειδή βόηκανε φανατικούς αντιπάλους ή έχθρους στις ιδέες τους.

Σχετικά με την τελευταία αυτή περίπτωση, θα σάς αναφέρουμε μερικά πρόσφατα παραδείγματα. Δέν θέλουμε και δέν μπορούμε ν' ανατρέξουμε στο παρελθόν, γιατί τότε δέν μας έφταναν τεύχη ολόκληρα του περιοδικού μας για να σάς απαριθμήσουμε όλα τα θύματα της ιδεολογίας τους.

Άρχίζουμε από ένα διάσημο Ρώσσο επαναστάτη, τόν Μιχαήλ Μπακουίν, ο οποίος πέθανε στή 1876, ύστερ' από μιá πολιτάρχη και πολιτικάντη ζωή. Ο Μπακουίν, γιός ενός γαιοκτήμονος από τόν Τορζόν, και αξιωματικός της αυτοκρατορικής φρουράς, θα μπορούσε να ζήσει κοντά στον πατέρα του, έχοντας όλες τις άνέσεις του. Η δυστυχία όμως των φτωχών και των κατατρεγμένων δέν τόν άφηνε να χαρή τις άπολαύσεις που τόν έδινε η πατρική του περιουσία. Καθ' άπεφάσισε ν' άμειρώσει όλη τη ζωή του στο έσολάβωμα τού προλεταριάτου. Πήρε, λοιπόν, άδεια και πήγε στο Βερολίνο για να σπουδάσει φιλοσοφία. Στή γερμανική πρωτεύουσα, έμπνευόμενος από τόν παράδειγμα μιás σπουδασμένης νεολαίας, δημοσίευσε διάφορες κοινωνικές μελέτες, που κατέπληξαν τούς ειδικούς. Άργότερα, πήγε στο Παρίσι, όπου γνωρίστηκε με τόν μεγάλο οίκοποστη σοσιαλιστή Προιντόν. Και από κείνη την εποχή, δούσαντας κάθε δεσμό με τόν παρελθόν, ορίστηκε με όρημν στον άγώνα για τήν άπλευτέρωσι όλων κολασμένων της γής.

Στή Ζυρίχη, καθόρθωσε να προκάλεση έξεγέρσεις μεταξύ των εργατών. Η έδρατική κυβέρνηση παρενονή τότε στη Ρωσία για τήν «άκατανόητη» αυτή διαγωγή ενός αξιωματικού της τσαρικής φρουράς... Καθ' ή αυτοκρατορική κυβέρνηση, ή οποία βέβαια θεωρούσε κάθε επαναστάτη άμειλικτό έχθρό της και προσπαθούσε με κάθε μέσον να τόν έξολοθρεύσει, διέταξε τόν Μπακουίν να... έξκαταλείψη τις σοσιαλιστικές του θεωρίες και να γυρίσει στην πατρίδα του ν' αναλάβη και πάλι ύπηρεσία ως αξιωματικός. Η άπάντησι τού Μπακουίν ήταν πως...καλά θα έκαναν να μη τόν περιμένουν.

Καθ' ο νεαρός επαναστάτης ξαναπήγε στο Παρίσι, αρχίζοντας φανερό πόλεμο κατά της τσαρικής άπολυταρχίας. Η ρωσική κυβέρνηση ζήτησε τότε και έπέτυχε από τη Γαλλία τήν έκδοσι τού Μπακουίν, ο οποίος τράθηξε τότε για τήν Πράγα, για τή Δρέσδη και για τόν Βερολίνο, ξεσηκώνοντας άπ' όποια πόλη και άν περνούσε τούς εργατές κατά των εργοδοτών. Καταλαβαίνετε τώρα τ' άποτελέσματα της επαναστατικής δράσεως τού Μπακουίν : ύπήρξε ο άνθρωπος, ο οποίος κατεδικάσθη τις περισσότερες φορές σε θάνατο ! Η Άυστρια, ή Ρωσία και ή Πρωσία έξέδωσαν έναντιόν του θανατικές άποφάσεις ! Καθ' ή κεφαλή του είχε έξακρωχθή σε δέκα όκτώ πολιτείες !..

Μά ο Μπακουίν συνέχιζε άπίπτοτος τόν άγώνα. Είχε μάλιστα τόν άφροος να ξαναγυρίσει κάποτε κονρά στη Ρωσία,

Η έχοάτη ποιή, ή καταδίκη δηλαδή ενός ανθρώπου σε θάνατο εινε άτιμοτική, όταν τά αίτια που τήν προκάλεσαν στηρίζονται σε γεγονότα και περιστατικά, τά όποια έξεγείρουν τή συνείδησι μας. Ύπαρ-

για να όργανώσει καλύτερα τόν επαναστατικό της κίνημα. Τόν έπαισιν όμως και... φαντάζεστε τί είδους τιμωρία τόν περιέμενε. Ύπόστοο, ή ποιή του μετεβλήθη την τελευταία στιγμή σε έξορία έφ' όρου ζωής στη Σιδηρία. Ο Μπακουίν δέν έμεινε πολύ καιρό στη «λευκή Κόλασι», όπως έπωνόμασαν τή Σιδηρία. Καθόρθωσε να δραμετεύσει από μιá καλύτερα και πήγε στην Ίαπωνία, στην Άμερική, στην Άγγλία και στην Έλβετία, συνεχίζοντας πάντοτε τήν επαναστατική δράσι του.

Στά 1870, τόν βλέπουμε στη Λιών, αγωνιζόμενο να δημιουργήσει στην εργατική αυτή πόλι ένα επαναστατικό κέντρον. Αυτή όμως ήπει ή τελευταία του προσπάθεια. Η Γαλλία έλαβε έναντιόν του μέτρα τόσο δραστήρια, ώστε ο Μπακουίν, καταλαβαίνοντας πως δέν θα μπορούσε να κινή τίποτα, άπεσύρθη στο Λουγκάνο της Έλβετίας. Εκεί, έπεσε βαρεια άρρωστος — έξαντλημένος μάλλον από τις δραματικές περιπέτειες της ζωής του—και πέθανε στή 1876, στο κρεβάτι του, άφού προηγουμένως κινδύνευσε ν' άποκεφαλίσθη στις τέσσαρες άκρες τού κόσμου !..

Επανελημμένως έχουμε γράψει για τη ζωή και τις δραματικές περιπέτειες τού Φεντόρ Δοστογιέβσκι, τού μεγάλου Ρώσσου μυθιστοριογράφου. Οι άναγνώσται μας θα θυμούνται ίσως πως ο έξοχος αυτός συγγραφέυς συνελήφθη σε ήλικία 27 όλων και καταδικάστηκε σε θάνατον, μαζί με πολλούς άλλους συντρόφους του, με τήν κατηγορίαν ότι άνεμύχθη στην άναρπετική όργανωσι τού Πετροσεβόβσκι. Ύπόστοο την τελευταία στιγμή, ενώ οι στρατώται τού έκτελεστικού άσπασματος είχαν θέσει τά όπλα τους επί σκοπόν, έχοντας άνέναντί τους τόν άνεστογιέβσκι και τούς άλλους καταδίκους, έφτασε μιá άπόφασισ τού Ίσάριου, διά της οποίας ή έχοάτη ποιή τού νεαρού διανοούμενου μετετρέπετο σε τετρατη καταναγκαστικά έργα στη Σιδηρία. Μετά τήν έκτισι της ποιής του, ο Δοστογιέβσκι έγινε ένας άπ' τούς φανατικότερους Ρώσσους πατριώτες και πέθανε στή 1881, άνάμεσα στην πολυπληθή οικογένειά του. Η τιμή που άπενεμήθησαν κατά τήν κηδείαν του στον πρώην καταδίκιο εις θάνατο, ήσαν πολύ ανώτερες από τήν τιμή που άπενέμεντο συνήθως στους Τσάρους !..

Θά σάς αναφέρουμε τώρα τις δραματικές περιπέτειες ενός άλλου συγγραφέως, λιγώτερο γνωστού από τόν Δοστογιέβσκι, τού Γερμανού Φίλιπς Ρώτερ. Σε ήλικία 23 όλων, στή 1833, ο Ρώτερ, που άνερε σε πολύ καλή οικογένεια, κατεδικάσθη εις θάνατον επί έχοάτη πρωτασία, επειδή έλαβε μέρος σ' ένα επαναστατικό κίνημα.

Ύπόστοο, την τελευταία στιγμή, οι δικαστάι συγχώρηθηκαν από τή νεαρή ήλικία του και μετέτρεψαν την ποιή του σε τριάντα όλων άρκη — για να τού δώσουν και χάρι ύστερ' από λίγα χρόνια.

Μετά τήν άποφυλάκισι του, ο Ρώτερ έκανε ένα σωρό επαγγέλματα. Καθ' είχε μάλιστα άρχισει να ξεπερνά ήθικά όταν, για καλή του τύχη, γνωρίστηκε με μιá ανώτερη γυναίκα, τή Λουίζα Κούντσε, ή οποία τόν συμπόνεσε και δέχτηκε να τόν παντρευτή. Από τήν εποχή εκείνη, ο Ρώτερ άρχισε να ξαναγεννιέται σε μιá καινούργια ζωή... Συγχρόνως άρχισε να γράψη διηγήματα, που εμψίζονται στη Γερμανία για τήν άφέλεια και τή δροσιά των. Όταν ο Φίλιπς Ρώτερ πέθανε, στή 1874, τόν Πανεπιστήμιο της Λειψίας τόν άνεκήρριξε, τιμής ένεκεν, επίτιμο δόκτορα !

Ο κόμης Ίούλιος Άνδρασου θα μείνει στην ιστορία της Ούγγαρίας ως μιá από τις πιο έξαιρετικές και ενδιαφερόσες μορφές. Ο μεγάλος αυτός ποιητικός, ο οποίος άγωνίστηκε μ' όλες του τις δυνάμεις για να επβάλη ένα φιλελευθερο καθεστώς στην πατρίδα του, κινδύνευσε να πεθάνη στην άγχώνη, επειδή ύπεσπύριζε μιá ευγενή ιδεολογία. Στή 1850, όταν άπέτυχε τόν επαναστατικό κίνημα, τού όποιο ήταν άρχηγός, συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο. Τό κριόμια και ή άγχώνη που θα τόν δεχότανε είχαν άποφασίσει στηψη, όταν, τήν τελευταία στιγμή, μαθεύτηκε ότι ο Άν-

Ο Μπακουίν

δρασει κατόρθωσε να δραστηρευθῆ ἀπ' τὴς φυλακῆς, βοηθούμενος ἀπὸ μερικοὺς φανατικοὺς ὁπαδούς του, καὶ νὰ καταφύγῃ στὴ Γαλλία. Ἐλείπει τότε τοῦ...καταδύου, ὁ δῆμιος κρῆμας ἀπ' τὴν ἀγχόνην ἐν ὁμοίᾳ τοῦ Ἀνδρασσοῦ, γιὰ νὰ ἐτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ ἔλαβε...

Χρειαστῆς νὰ περάσῃν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ δῆ ὁ Ἀνδρασσοὺς νὰ θυμαίνετον στὴν πατρίδα του ἢ ἰδέεσ του, ἢ ἰδέεσ γιὰ τὴς ὁποῖες κινδύνευσε νὰ θανατωθῆ. Ὅταν γύρισε στὸν τόπο του, τὸν ἐπεδέχθησαν μὲ μεγάλες τιμῆς. Καὶ ὁ κώμης Ἀνδρασσοὺς πέθανε στὰ 1880, ἀφ' οὗ ἔλαβε ἑπαινετικμένους προσηγοριὰς τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἀφ' οὗ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὸ διεθνὴ κόσμον ὡς μιά ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες ποιητικῆς ἀποσκευασίαι τοῦ αἰῶνος.

Ἴδου τώρα καὶ τὸ μεθυστόμα τῆς ζωῆς ἐνὸς περιδοίτου ἐπαναστάτου, τοῦ Ἰταλοῦ Ἀυλίου Κυριαίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ αἰσθανώμαστε ξεχωριστὴ εὐγνωμοσύνη, γιατί στὸν ἑτικὴ πόλεμον τοῦ 97 ἤρθε μὲ τοὺς Γαριβαλδίνους καὶ πολέμησε στὸ πλοῦμας !

Ὁ Κυριαίου γεννήθηκε στὸ Ρίμινι, στὰ 1845. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν πῆγ' ἐθελοντῆς γιὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Αὐστρίας. Ἀργότερα διὸς λιποτάκτησε καὶ κατετάχθη στὸν ἀνταρτικὸ στρατὸ τοῦ Γαριβαλδῆ. Γιὰ τὴ λιποταξία του αὐτὴ καταδικάσθηκε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖον σὲ θάνατον. Ὁ Κυριαίου κατέφυγε τότε στὴν Ἀνατολή. Ἀπὸ κει, τράβηξε γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἔλαβε ἐνεργὸν μέρος στὴν Κομμουνία. Ἡ δράσις του κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνήσειων ἐκείνων ἡμερῶν, ποὺ συγχρόνως ἔλαβε τὸν ἐπὶ τὸν σεισμὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἦταν τόσο ζωηρὴ, ὥστε ὅταν τὸν συνέλαβαν τὸν καταδικάσανε σὲ θάνατον. Τὴν τελευταία στιγμὴ, ἢ ποιητὴ τοῦ μετετράπη σὲ δεκαετὴ εἰρκτὴ στὴ Νομιμία. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, συνεχίζοντας τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα του. Δημοσιεῖται σὲ μιά ἀριστοτερὴ ἡμερηϊοῦ ἀρθρον τόσο φιλογερά, ὥστε ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις τοῦ ἀπηγόρευσε τὴν παρουσίαν του ἐδαφὸς τῆς. Ὁ Κυριαίου πῆγε τότε στὴν Ἑλβετία, ἀπὸ κει στὴν Ἰταλία, ὅπου τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ξαναφυλάκισαν, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν διὸς γὰρ σὲ λίγο.

Στὰ 1897, μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, ὁ Ἀυλίας Κυριαίου ἤρθε στὴν Ἑλλάδα, ἐθελοντικῶς πολεμιστῆς, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴς ἰσχυρείαις του στὴν πατρίδα μας, ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς ὀμίλου ἐθελοντῶν, ποὺ τοὺς στρατολόγησε ὁ ἴδιος. Ἐλαβε μέρος σὲ πολλὰς μάχαις, προκαλώντας τὸ θαυμασιὸν τὸν Ἕλληνα μὲ τὴν ἀκάθεκτὴ ὀρμητικότητά του. Στὴ μάχην διὸς τοῦ Δομοκοῦ τραυματίστηκε σοβαρὰ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ ἀγῶνος. Καὶ γύρισε στὴν Ἰταλία, χωρὶς νὰ πῆρῃ νὰ μάχεται γιὰ τὴς προσηλίαις τῶν ἐπαναστατικῶν θεωριῶν.

Ὁ ἀνήσειος αὐτὸς ἄνθρωπος πέθανε πολὺ γῆρας, τὸ Μάιον τοῦ 1918, λατρευόμενος ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ καὶ τὸ παγκόσιμον προλεταριάτον, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀγωνίστηκε τόσο σκληρὰ.

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα μὲ μιά ἀγγλικὴ ἰατρικὴ ἡμερηϊοῦ, ἢ σπινθηρία ποὺ ἔχουν οἱ Κινεζοὶ, καὶ ἰδίως ἡ Κινεζέσς, νὰ τρώνε τοὺς ποτικιοὺς, προσερχεται ἀπὸ...φιλαρέσκεια. Παρατηροῦν δὴλαδὴ διτὸ τὸ κρέας τῶν ποτικῶν ἔξασκει στὴς ἀνθρώπιναις τρίχεις τὴν ἰδία ἐπίδρασι, ποὺ ἔξασκει τὰ καρόττα στὸ τρίχωμα τοῦ αἰῶνου. Ἐχει δηλαδὴ ἀποδειχτὴ διτὸ ἀλόγα, τρώγοντας κάθε μέρα μιά μερίδα καρόττα, ἀποκτοῦν τριχωμα ἔξόχως σπλάνο καὶ μαλακὸ ὡς βελούδον. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον, λοιπόν, ἢ Κινεζέσς τὸ ἔχουν εἶξει στὴν ποτικιοφαγία, ἢ ὁποῖα δχι μόνον καταδίδει τὴν τριχόπτωσι, ἀλλὰ καὶ ἔξασκεῖ τὰ μαλλιά, κάνοντάς τα γυαλιστερά καὶ μαλακά.

Ἐνας Ἀγγλος ὑγιεινολόγος, κατοπὴν μακρῶν καὶ ἐπισταμμένων ἐρευνῶν, κατέληξε στὰ ἔξαις συμπεράσματα, σχετικῶς μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων τροφῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτῆρος :

Ἀνθρώπος ποὺ τρέφεται ἐπι μίνας ἀποκλειστικῶς μὲ βοιδινὸ κρέας, καταντάει στὸ τέλος σκυθρωπὸς καὶ ἀπαισιόδοξος.

Ἡ κατάρχησις τοῦ ἀρνίσιου κρέατος προκαλεῖ μελαγχολία καὶ τοῦ ἰσοχαρακίσιον ἀδράνεια καὶ ὀνηρία.

Ἡ κατάρχησις ἐπίσης τοῦ βοιτινοῦ κάνει τὸν ἄνθρωπον φλεγματικὸν καὶ ἀδύαφορον. Τὰ μῆλα ἔξ ἄλλου ἀνακουφίζουν τοὺς κοινωσιακούς ἀπὸ πνευματικὴν ἐργασία ἀνθρώπου.

Ἡ μουστάρδα συντελεῖ θαυμασία στὴν ἐνίσχυσι τῆς μνήμης. Τὸ γάλα καὶ τὰ αὔγα τέλος ὑποβοηθοῦν στὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐστροφίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χάριτος στὴς γυναῖκες.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΧΤΕΝΙΑ

Τὸ λεγαντένο χτένι καὶ μὴν Στέκι, ταυτάρ. ποὺ ἢ νύχτα τὸ μαλλιά τῆς χτένι... ἦθελα ὁ φτωχὸς νὰ ξενοχτοῦ ποὺ ἢ ἀγῶνα τὰ μαλλιά τῆς χτένι... τί γίνηκαν τὰ δύο τὰ χτένια τὰ λεγαντένια ; Τὴν ξανθοῦλα ποὺς δὲν τὴ θεοῖ ποὺ εἶχε τῆς ἀγῶνας τὰ μαλλιά ; Τώρα δίχως ὄνειρα κοιναται καὶ ποτὲ δὲ θὰ ξανθίσῃ πάλι. Τὴ μελαχροινὴ ποὺς δὲ θεοῖται ποὺ τῆς νύχτας εἶχε τὰ μαλλιά ; Τώρα δίχως ὄνειρα κοιναται καὶ ποτὲ δὲ θὰ ξανθίσῃ πάλι. Χτένιζαν μὲ λεγαντένο χτένι τὰ πικρὰ μαλλια τῶν μισ φτωχῶ. Διάβηκεν ἐκείναι ποὺ διαβαίνει

καὶ μὴν Στέκι, ταυτάρ. ἦθελα ὁ φτωχὸς νὰ ξενοχτοῦ με τῆς νύχτας τὰ μαλλια τῆς χτένι... ἦθελα ὁ φτωχὸς καὶ νὰ ξανθίσῃ μὲσα στῆς ἀγῶνις τὴν ἀγῶνα... Κάποτε μὲ ξύλινα ἢ μὲ τὴν ὄνη δίχως οὔτε λέξι κἂν νὰ ποτὴ ἔσκιαν μὲ πῶν τὸ καμάλι... ἄχ ! γιατί κ' ὁ δὲν τὸν ἀγατοῦ ἦθερασαν ἡμέραι, πᾶνε μῆραι, πάλι καὶ μὲσα σίτοις περῶν... ἦθερασαν μὲ πῶν τὸ καμάλι... ὄχι, δὲν ἐπρόβαλαν ξανά. -Τὴ ἔλας, ἄδερφαι μου, καὶ γλυ... Πέττοιε τὰ μαλλια σου τὰ χρῶμα... ἴσως, ἀποροῦνται καὶ κωμῆσαι... ἦθελα σὺ γλυκώτερη, ἀπὸ μὲνα... Πέττοιε τὰ μαῦρα σου μαλλια, καὶ ἀναστεινάματα πνευματ... Κἀποτε τραυμάσθαι ἀπὸ τῶν... ἢ ἕνα θλιβερότατον σκοποῦ... τὸ τραυμῶν τέλειονε σὲ κῆμα ; Ἐξ ἀγατοῦ, ἄδερφαι μου, σ' ἀγατοῦ ἦθερασαν ἡμέραι, μῆραι χρόναι... ἀπ' τὸ ἔραο σπῆ, τῶν μῆραισιν διάβηκεν ὁ νῦνος σου παντο μόναι... Τὰ παραθεροῦλα κλεισταί... Τὸ λεγαντένο χτένι ποὺ ἢ νύχτα τὸ μαλλιά τῆς χτένι... τὸ λεγαντένο χτένι ποὺ ἢ ἀγῶνα τὰ μαλλιά τῆς χτένι... ἐγράθησαν τὰ δύο τὰ χτένια. Τὸ λεγαντένο.

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ I Βραχμῆς, βραχμῆς τ' ἀπὸθεοῦλα δὲ μὲστρωσαι... Κατ' ἀπ' τὸ φράχτη σ' ὄνειρα, σ' ἕνα μαστοῦ... Καὶ νὰ μὴ μὲναι πιότερ προῖ, προῖ, σὰ σπινθηρῶ. Μῆτὲ νὰ ξαναθινηθῶ, μῆτὲ νὰ ληστανθῶ.

II Μῆσα στὰ δασὴ βλάσταναι, μὲ φύλλα στὴν κορμῆ μου, Χλωρὸ στεφανὸν ἀγοριστιάς δὲ ὄφραο ποτὲ μου. Κ' ὄτε γυναῖκα μου ἔλας Δροῦδα, οὔτ' ἄδερφαι μου. Ὅτε ποτὲ ἀποκρήθηκα στὰ ρυθμῶν τῶ ἀνεμοῦ.

III Μὲ τὴ φλογερά τοῦ βοσκῆ, τὴ σφιγγα τοῦ Πᾶνα, Δὲν ἐτραυμάσθαι κ' ἐγὼ μὴν ἰσχυροῦν ἀνατολῆ. Πῶς σ' ἔλας ἐγῶνα τὸ χαρῶν παιδίον. Κοιτῶς στὸ γάργαρο νερὸ καὶ στὸ γλυκῶναι ποτῆ... IV Ἐσφιτα πλάγια, ἰσχυροῦλα, κῆμα, ποτῆμα, δασῆ, Βοιωτοφῆς ἀπάτητες, ἀπῶνα γλυρά. Τὸ ὕπαι δὲ σὲ χάριταν ἔραο ἔλας, ὁ ἄλασι ; Κ' ἔλας ἄδερφαι τὴ καρδιά κ' ὁ νῦνος γοφῆς στερῶ... V Θάλασσα δὲν ἐγῶνται τὴν πικρὰ, τὴ χαρὰ σου, Στὴν εὐτυχία δὲν ἔλας κ' ἀλλῶναι τὰ πικρὰ. Μῆτὲ ἀποροῦναι γιὰ μὲ τ' ἀγῶνα δεινῶ τοῦ δῶ... Κ' ἴσως μὲνᾶσαι ἐξῆστο σ' αἰῶνα σκοτεινῶ... M. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

